

HØJESTERETS DOM

afsagt tirsdag den 21. oktober 2025

Sag BS-58675/2024-HJR
(2. afdeling)

If Skadeforsikring, filial af If Skadeförsäkring AB (publ), Sverige (tidligere
Topdanmark Forsikring A/S)
(advokat Christina Neugebauer)

mod

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring
og
Ankestyrelsen
(advokat Inge Houe for begge)

I tidligere instans er afsagt dom af Østre Landsrets 24. afdeling den 5. november
2024 (BS-35638/2021-OLR).

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Jens Peter Christensen, Michael
Rekling, Lars Apostoli, Rikke Foersom og Søren Højgaard Mørup.

Påstande

Parterne har gentaget deres påstande, således at If Skadeforsikring, filial af If
Skadeförsäkring AB (publ), Sverige, over for Ankestyrelsen har nedlagt påstand
om principalt, at Ankestyrelsen skal anerkende, at As tilskadekomst den 15. ok-
tober 2009 ikke skal anerkendes som en arbejdsskade, subsidiært at Ankestyrel-
sen skal anerkende, at As varige mén er mindre end 5 %.

Ankestyrelsen har over for den principale påstand påstået stadfæstelse og over
for den subsidiære påstand nedlagt påstand om stadfæstelse, subsidiært frifin-
delse.

If Skadeforsikring har over for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring nedlagt påstand om, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal anerkende, at A ikke har pådraget sig et midlertidigt erhvervsevnetab på 15 % eller derover som følge af tilskadekomsten den 15. oktober 2009.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har påstået stadfæstelse, subsidiært frifindelse.

Højesterets begrundelse og resultat

Sagens baggrund og problemstilling

A var under en ferie i sommeren 2009 involveret i et trafikuheld, der medførte, at han fik smerter fra bl.a. lænden.

Den 15. oktober 2009 fik han i forbindelse med et løft som led i sit arbejde et smæld i ryggen, som førte til lændesmerter.

Den 16. november 2010 traf Arbejdsskadestyrelsen (nu Arbejdsmarkedets Erhvervssikring) afgørelse om at anerkende hændelsen den 15. oktober 2009 som en arbejdsskade og om, at A var berettiget til godtgørelse for varigt mén, idet méngraden blev fastsat til 10 %.

Afgørelsen blev påklaget til Ankestyrelsen af såvel A som Topdanmark Forsikring A/S (nu If Skadeforsikring, filial af If Skadeförsäkring AB (publ), Sverige), der havde tegnet den lovpligtige arbejdsskadeforsikring for As arbejdsgiver.

Den 27. april 2011 stadfæstede Ankestyrelsen afgørelsen om, at ulykken den 15. oktober 2009 var en arbejdsskade. Ankestyrelsen nedsatte ved samme afgørelse méngraden til 8 %.

I perioden 2012-2021 traf arbejdsskademyndighederne en række afgørelser vedrørende As erhvervsevnetab.

I forbindelse med en klage til Ankestyrelsen over en afgørelse om erhvervsevnetab truffet af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring den 31. oktober 2017 stillede If Skadeforsikring spørgsmål ved, om der forelå en arbejdsskade, og anførte, at As gener måtte skyldes trafikuheldet i sommeren 2009. Ankestyrelsen stadfæstede den 3. januar 2019 Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse og afslog den 19. marts 2019 at genoptage sin afgørelse. Den 29. maj 2019 anlagde If Skadeforsikring denne sag.

Under retssagen har Retslægerådet den 6. maj 2021 afgivet en udtalelse. Retslægerådet har udtalt bl.a., at "det findes ikke sandsynligt (mere end 50 %), at den

enkeltstående hændelse, som beskrevet på den pågældende dato den 15. oktober 2009 kan føre til en langvarig følgetilstand med rygsmerter.”

Herefter genoptog Ankestyrelsen sin afgørelse af 3. januar 2019 og traf den 30. juni 2022 afgørelse om, at A ikke havde ret til erstatning for tab af erhvervsevne, og at erstatningen derfor bortfaldt. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring genoptog sine afgørelser af 1. april 2019 og 22. juni 2021 og bestemte ved afgørelser af 15. og 16. august 2022, at A ikke skal tilbagebetale erhvervsevnetabserstatning, der er udbetalt på grundlag af disse to afgørelser.

Sagen angår navnlig, om If Skadeforsikring som følge af passivitet er afskåret fra at anfægte Ankestyrelsens afgørelse af 27. april 2011 om at anerkende den ulykke, som A var udsat for den 15. oktober 2009, som en arbejdsskade.

Anerkendelse af arbejdsskade

Højesteret finder, at det efter Retslægerådets udtalelse i sagen må lægges til grund, at As tilskadekomst den 15. oktober 2009 ikke var en arbejdsskade i den dagældende arbejdsskadesikringslovs forstand, da han ikke herved havde pådraget sig varige gener. Ankestyrelsens afgørelse af 27. april 2011 om anerkendelse af arbejdsskade og varigt mén og arbejdsskademyndighedernes efterfølgende afgørelser om erhvervsevnetab er derfor uhjemlede.

Udgangspunktet er herefter, at de nævnte afgørelser er ugyldige efter forvaltningsrettens almindelige regler, og at myndighederne har pligt til at omgøre (annullere) afgørelserne. Udgangspunktet kan kun fraviges, når særlige omstændigheder gør det påkrævet. Fravigelse kan navnlig komme på tale, hvor en borger gennem lang tid i god tro har indrettet sig i berettiget tillid til den uhjemlede afgørelse, og hvor omgørelse vil være uforholdsmæssigt indgribende. Passivitet udgør ikke i sig selv en særlig omstændighed, der kan føre til, at en uhjemlet afgørelse ikke skal tilsidesættes som ugyldig.

Højesteret finder, at der ikke foreligger særlige omstændigheder i det foreliggende tilfælde. Det bemærkes herved, at det ikke er en nødvendig konsekvens af afgørelsernes ugyldighed, at der skal ske tilbagebetaling af godtgørelse og erstatning, som er udbetalt til A. Ugyldighed medfører i sig selv kun, at han er afskåret fra fremover at modtage yderligere erstatning eller godtgørelse efter arbejdsskadesikringsloven som følge af hændelsen den 15. oktober 2009.

Højesteret finder på den anførte baggrund, at Ankestyrelsen skal anerkende, at As tilskadekomst den 15. oktober 2009 ikke skal anerkendes som en arbejdsskade. Højesteret finder, at der herved er taget stilling til If Skadeforsikrings øvrige påstande.

THI KENDES FOR RET:

Ankestyrelsen skal anerkende, at As tilskadekomst den 15. oktober 2009 ikke skal anerkendes som en arbejdsskade.

I sagsomkostninger for landsret og Højesteret skal Ankestyrelsen og Arbejdsmarkedets Erhvervssikring hver især betale 90.000 kr. til If Skadeforsikring, filial af If Skadeförsäkring AB (publ), Sverige.

De idømte sagsomkostningsbeløb skal betales inden 14 dage efter denne højesteretsdoms afsigelse og forrentes efter rentelovens § 8 a.